

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 971/2026
29.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Томић, адвокат из ..., против туженог Фризерског салона „ББ“ ВВ ПР из ..., чији је пуномоћник Весна Миљковић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнади штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3033/25 од 30.10.2025. године, у седници одржаној 29.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3033/25 од 30.10.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 179/19 од 25.10.2023. године, која је исправљена решењем истог суда П1 179/19 од 18.07.2025. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе повећањем захтева за накнаду штете према поднеску тужиоца од 28.06.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи решење о отказу уговора о раду донето од стране туженог 21.01.2019. године (без деловодног броја), као незаконито и обавезе туженог да тужиоца врати на послове мушког фризера, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му на име накнаде штете због изгубљене зараде коју би остварио да је радио у периоду од јануара 2019. године до јуна 2023. године исплати износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му исплати неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада и регреса у периоду од фебруара 2018. године до новембра 2018. године, у износима, са законском затезном каматом наведеним у том ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом шестим

изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 275.625,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања извршности пресуде, па до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 3033/25 од 30.10.2025. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану жалбу тужиоца и и потврдио пресуду Трећег основног суда у Београду П1 179/19 од 25.10.2023. године, исправљену решењем истог суда П1 179/19 од 18.07.2025. године у ставовима другом, трећем, четвртом, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца захтевајући накнаду трошкова ревизијског поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/2023), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Ревизијом тужиоца указује на битну повреду из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. истог Закона, међутим, та битна повреда није разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време на основу уговора о раду од 01.02.2018. године, на пословима „мушки фризер“. Побижаним решењем туженог од 21.01.2019. године, тужени је тужиоцу отказао уговор о раду на основу одредбе члана 192, 179. став 2. тач. 1. и 3. и став 3. тачке 1. и 8. Закона о раду, због повреде радне дисциплине. У образложењу решења наведено је да је тужилац починио повреду радне обавезе и да није поштовао радну дисциплину тако што је изазвао сукоб са запосленим ГГ, који је кулминирао 01.11.2018. године када је тужилац туженом ГГ упутио низ увреда уз претњу да ће га напасти и угрозити његов живот. Догађај се одиграо у просторијама послодавца, пред муштеријама и колегиницом ДД и ЂЂ, којом приликом је тужилац викао, недолично се понашао и претио да ће запосленог ГГ избости маказама и да ће исти он „видети“. Након описаног инцидента, тужилац је напустио радно место. У образложењу је наведено да је тужилац више пута каснио у доласку на радно место, одбијао налоге послодавца, да не остварује учинак који је уобичајен за његово радно место, телефонира и користи телефонске апликације у радно време, нарушава дисциплину и омета остале запослене у раду код којих је изазвао страх и тако радну атмосферу у радном простору туженог учинио неприхватљивом за рад, што се негативно одразило и на муштерије које долазе у мањем броју када је тужилац у локалу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили, применом одредбе члана 179. став 2. тачка 1. и став 3. тачке 1. и 8. Закона о раду, у вези члана 180. став 1. истог Закона, налазећи да је тужилац 01.11.2018. године нарушио радну дисциплину, због чега му је тужени оправдано отказао уговор о раду. У односу на остале повреде радне обавезе и дисциплине које су оспореним решењем стављене на терет тужиоцу у смислу кашњења на посао, одбијања налога послодавца, неостваривање учинка који је уобичајен за његово радно место, телефонирање и коришћење телефонске апликације у радно време, као и нарушавање дисциплине и ометање запослених у раду код којих је изазвао страх и радну атмосферу у радном простору учинио непрхватљивом за рад, нижестепени судови закључују да ове радње нису конкретизоване, јер није наведено када су се тачно догодиле и да ли је и када тужилац претходно опомињао да је исте починио. Међутим, како је тужилац починио повреду радне дисциплине описану као физички сукоб уз претње да ће напасти на живот и тело запосленог ГГ 01.11.2018. године, по оцени нижестепених судова следи да је оспорено решење законито због чега је неоснован и захтев тужиоца за накнаду штете у смислу одредбе члана 191. Закона о раду. У односу на трошкове доласка на рад и одласка са рада, нижестепени судови су закључили да су ти трошкови, као и трошкови регреса за коришћење годишњег одмора, тужиоцу исплаћени, а тужилац своју тврдњу да му тужени те накнаде није исплатио, није доказао.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су, правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/2005,...95/2018) став 3., прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то под тачком 8. ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У конкретном случају, тужилац је 01.11.2018. године, у просторијама послодавца изазвао сукоб са запосленим ГГ коме је тада упутио низ увреда и претњи да ће га напасти и угрозити његов живот, што је довело до стварања лоше атмосфере у локалу у смислу да је понашање тужиоца такво да он не може да настави рад код послодавца.

Наводи ревизије тужиоца о томе да тужени нема општи акт којим је утврђена радна дисциплина и поступак дисциплинске одговорности запослених, нису од утицаја на одлучивање имајући у виду да је побијано решење тужени донео непосредном применом Закона о раду. Понашање тужиоца описано у чињеничним наводима побијаног решења одговара опису понашања које је основ за отказ од стране послодавца, у смислу одредбе члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, што значи да је тужени тужиоцу на законит начин отказао уговор о раду.

Тужилац ревизијом оспорава оцену доказа и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што је без утицаја на одлучивање, имајући у виду да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног

стања у смислу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог Закона, што овде није случај. Оцена доказа је у надлежности суда, у смислу одредбе члана 8. Закона о парничном поступку, тако што суд, у сваком конкретном случају, на основу резултата истраживања слободно формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама, па је, с тим у вези, оспоравање оцене доказа без утицаја на одлучивање.

Имајући у виду да тужилац неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав одговора на ревизију и за судске таксе, туженом нису били потребни у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**